

Jean Portante

Otvoreno-zatvoreno

svake noći pišem
knjigu
kad se probudim nje nema
danju svjetlost spaljuje rukopis
a pepeo riječi govori drugačije

*

da bi se doista čitalo
treba ugasiti sva svjetla
riječi vole tminu
kao što slika voli tamnu komoru
zajedno bi mogle
u tišini nadomjestiti svijet.

*

noću pišem a da nema tragova
pa ipak jutrom
ćutim jaku bol
kao da se svijet oko mene izmijenio
ili kao da sam ja netko drugi
u nepromijenjenome svijetu

*

svaki put kada izlazim
otvaram neka druga vrata
što gledaju na neku drugu ulicu
s drugim ljudima što govore drugim jezikom
i nitko ne vidi
da sam upravo ja tome kriv

*

ah snivati snivati i reći
vidjeh sve i bijah imućan i tužan
od dolaska noći do povratka dana
reći da sam onaj koji noću
sanja o sljedećem danu kao što danju
sniva o noći što dolazi
snivač je uvijek za korak ispred svoga vremena
život je od njega brži samo za glavu

*

koja to riječ čini od sna pravi san
koja to riječ čini od zemlje pravu zemlju
i koja riječ čini od jezika pravi jezik
što li znam više pored toga da riječi
od sna do sna lažu jedne drugima
što li znam manje pored toga da san
laže jeziku kao što jezik laže zemlji
što ja to znadem kad znadem
da je svaki san lutka babuška
i da je svaka zemlja babuška
i da je svaki jezik babuška
koji se smanjuje kad ga se otvara

*

mit čovjekov je mit njegove riječi
čovjek iskazuje sebe i tako postaje
zamisli sliku čovjeka koji uzima riječ
a ne zna kome bi je darovao

*

dva se čovjeka žestoko prepiru ispred vrata
jedan zna ono što drugi još ne zna
drugi ne zna ono što prvi zna
vrata ne kažu baš ništa
zadovoljna što su samo vrata
otvorena ili zatvorena i koja možda sanjaju
da nisu ni jedno ni drugo
dva se čovjeka žestoko prepiru ispred vrata
a vrata se osjećaju dobro.

*

zamisli da od svake slike ostane samo slika
kada bi se htjelo ustrajati moglo bi se također reći
zamisli da od svake slike
ostane samo slika slike
kao da se s kraja na kraj svijeta
proteže veliko ogledalo
koje samo pjesnik može vidjeti

Prevela Ingrid Šafranek